

rug.

Immihan Graag gedaan, mevrouw. Dag, meneer Depoorter. (*Hand*)

Leo Eh ... dag, juffrouw. Die vrouwen toch, hé, ze willen allemaal om' ter mooist zijn. Hahaha... (*tast plotseling naar zijn rug*) Zeg Emma, ik heb het nog niet willen zeggen, maar ik heb al een hele tijd zo'n pijn aan mijne rug... En nu lees ik hier juist in de 'gazel' dat ge per dag zeker vier liter moet drinken of ge krijgt het aan de nieren.

Emma Leo, gaat ge potverdomme... (*realiseert zich dat Immihan er is en bindt in*) Onze papa is zo'n kastplantje, juffrouw. Maar da's oud nieuws, hé: de mannen kunnen tegen niks. Als die iets mankeren. Amaai.

Leo Ge hebt goed zeggen.

Hilde Zelfs als ze denken dat ze iets mankeren.

Emma Een beetje meer respect voor uwe pa, gij. (*Tegen Immihan*) Wel, meisje, kan ik u helpen?

Immihan Hilde zei dat u een haardroger had, mevrouw.

Hilde Die staat al klaar, Immi.

Immihan Fijn, dan kunnen we meteen beginnen. Ik heb ook een plix meegebracht. Misschien hoeft het niet of misschien heb je er zelf een in huis.

Hilde Nee, ik heb er geen. Doe maar zoals je denkt dat het hoort.

Immihan Hou je het bij een lijn? Of wil ik je haar naar voren kammen. (*Aanpassen volgens kapsel actrice*)

Hilde (*Wijst*) Zo... En hier een beetje naar achter. Zie je?

Immihan Prima. (*ze werkt*)

Emma Maar gij zijt een echte coiffeuse, Mimi.

Immihan Bijna, mevrouw. Dit jaar krijg ik mijn getuigschrift. Daarna ga ik zelf een zaak beginnen. Misschien... Want de leersecretaris heeft me aangeraden nog twee jaar patroonsopleiding te volgen.

Emma Maakt dat een verschil?

Immihan Dan mag ik ook personeel in dienst nemen, mevrouw.

Hilde Ik ga mijn haren wassen. (*Af, naar de keuken. Haar volgende replieken hoor je door de openstaande keukendeur.*)

Emma Ge kunt nooit teveel, kind. Dát zeg ik. Hoe meer ge leert, hoe meer ge later zult verdienen. Waar of niet?

Immihan U hebt gelijk, mevrouw. Ik zal het een paar jaar wel niet erg breed hebben...

Emma Later denkt ge daar niet meer aan, kind. Toen wij trouwden — toen was het natuurlijk helemaal anders dan nu — hadden we niets anders dan een bed, een tafel en vier stoelen, en verder alleen maar onze blote handen.

Hilde Waren alleen maar je handen bloot, mama?

Emma Ja, kind, en... Och, nu snap ik het. Zottin. Als ze tegenwoordig het woord bloot horen, beginnen ze te fantaseren. Ge denkt dat het iets betekent, hé, maar 't is allemaal... Afijn, daar gaan we niet met jonge meisjes over praten. Wat moet zo'n deftig kind als Mimi wel van ons denken.

(*Leo is naar buiten gegaan en komt nu uit de keuken met een flesje bier dat hij leeggiert in een glas*)

Hilde Mama, Immi! Niet Mimi.

Emma Immi? Welke namen geven ze tegenwoordig toch, hé. Vroeger was het allemaal Jan, Thieu, en Lies. Maar nu... Weet ge hoe het kind van Marijke Deboer heet? Gwendolina! Ge kunt me geloven of ge wilt of niet. (*Ziet Leo*) Gij gaat zeker aan uw vier liter beginnen?

Leo Emma, de dokter zal het toch zeker beter weten dan gij. Ik drink...

Emma Ik weet het: voor uw nieren. Ik zal maar stoppen met strijken. Morgen komt er nog een dag. Dát zeg ik. Zo! Wel, Immi, kunt ge geloven dat het al twee maanden geleden is dat ik naar de coiffeuse geweest ben? Ik zie eruit als een boskat. Het wordt de hoogste tijd

dat ik nog eens ga.

Immihan Als u wilt, zal ik u wel komen kappen, mevrouw.

Emma Ja? Wel, da's vriendelijk, zeg.

Immihan U hebt mooie haren. Gaat u eens even zitten. Kijk, als ik uw haren hier wat zou bijknippen en ze dan zo zou nemen... Vindt u niet dat u er zo jonger uitziet? (*klein spiegeltje*)

Emma (*Kijkt*) Wel... Leo, loop eens naar boven en haal de spiegel op de badkamer.

Leo Wat moet ik?

Emma De spiegel.

Leo Welke spiegel?

Emma Laet maar, eer gij terug zijt heeft de koek al lang gekalfd. Ik zie het zo ook wel. Hm, nu ge het zegt, Immihan, ik geloof dat ge gelijk hebt. Willen we het zo eens proberen?

Immihan Graag, mevrouw. U hebt trouwens echt gezonde haren. Dat zie je niet meer zo vaak in de kapsalon.

Emma Is 't echt? (*Recht*) Wel kind, 't is te zien dat gij uwe stiel kent. Ik heb nog verse koffie staan. Ik ga rap een tas halen. (*Naar keuken*)

Immihan Gaat het, Hilde?

Hilde (*Vanuit keuken*) Ja, ja!

Emma Hier zie, een tas koffie en een koekje.

Immihan Dank u, mevrouw.

Emma Suiker?

Immihan Nee, mevrouw. Een klein beetje melk. Een wolkje. Dank u.

Johan (*Op via keukendeur*) Hai! Hé, Immihan, jij hier?

Immihan Ja, Hilde had me gevraagd haar te komen kappen.

Emma Ha, gij kent elkaar.

Immihan Natuurlijk, mevrouw. We zitten samen in het laatste jaar 'Algemene vorming'.

Emma Ach zo!

Johan Nog een paar maanden en we zijn er vanaf, hé, Immihan?

Immihan Een paar maanden, plus nog twee jaar. Dat heeft je moeder me aangeraden.

Emma Hoe zegt ge dat ze heet?

Johan Immihan.

Emma Immihan? Ik dacht dat ze Immi heette.

Hilde (*Op met handdoek op hoofd*) Zo heet ze ook, mama. Immi is de afkorting van Immihan.

Emma O, juist. Zeg, Immihan is dat geen Turkse naam?

Immihan Ja, mevrouw. Ik ben een Turkse, maar ik woon al vanaf mijn vierde jaar in België.

Emma Ja, ja ... (*Johan fluit. Mama kijkt naar hem*)

Immihan (*drinkt*) Lekker, mevrouw. Ik heb nog nooit zo'n lekkere koffie gedronken. Thuis maken ze hem altijd klaar met het koffiedik onder in het kannetje.

Emma O, ja ... Wel, ik doe er altijd een flink schepje op. En altijd een snuifje zout. Wel ... (*Luid tegen Leo, die zit te dutten*) Leo, wat ligt gij daar nu te slapen!?

(*Leo schrikt wakker. Licht uit. Doek.*)

II

(*Licht op Hilde — Face publiek — Bankje*)

Hilde Ik zou liegen als ik vertelde dat nu alles koek en ei was. Moeder hing verwarde verhalen op van mislukte huwelijken met vreemdelingen, van Turken die in het verkeer amok maakten met niet verzekerde auto's en ze praatte over de drugrafiek bij de gastarbeiders alsof ze jarenlang connecties in de onderwereld had gehad. Maar mijn naïeve plannetje had, ondanks alles, tot gevolg dat ze niet kon wegpraten dat Immihan een charmant meisje was. Ze kwam nu ook vaker over de vloer, ongecompliceerd-eerlijk en zo gewoon, dat het bijna geraffineerd leek.

Ze riep beelden op van vreemde bloemen en vruchten, van lavendel en bloeiende kerselaars. De magie van haar Oosterse charme raakte ons allemaal. Ik kon begrijpen dat Johan stapelgek

was op haar. Soms was ik een beetje jaloers en voelde ik mij, in vergelijking met haar, een houterig, onbeholpen wezentje in een mistige, koude wereld.

Toen mama merkte dat het tussen Immi en Johan toch wat ging worden, veranderde ze, alszins voor de buitenwereld en misschien uit een soort zelfverdediging, het geweer van schouder. Waar ze vroeger zei: "Je trouwt niet alleen met een meisje, maar ook met haar familie", keerde ze dit nu probleemloos om en beweerde: "Tenslotte trouw je met het meisje, en niet met de familie". Allebei te verdedigen en allebei fout. (*Licht uit en af*)

(*Licht op woonkamer van Depoorter*)

Emma (*Aan de telefoon*) Ja, Marja. Ja... Wel, hij kent ze nu toch al meer dan een maand. Hoe...? Immihan, heet ze. Ik zei vroeger altijd Immahin ... Ja, een Turkse. Maar vriendelijk! Ge kunt het niet geloven. En ze kan werken als een paard. Ze heeft me geholpen bij de grote schoonmaak. Dat hadt ge moeten meemaken. Ge kent me, hé, Marja, ge weet dat ik er geen ben van alle uren ene lepel! Wel, ik kon haar bijna niet volgen. Echt waar ... Wat blijft? Ja, 't valt mee. Ge denkt: een Turkse, wat gaan we nu toch in huis halen. Maar ze is vanaf haar vierde jaar in België ... Ja, ge zoudt kunnen zeggen dat het een Vlaamse is ... Ja, juist, Marie, ik heb liever dat hij op te eentje valt dan op zo'n modepoppeke, dat de hele dag niets anders doet dan haar ogen blauw verven en met haar kontje draaien. Dát zeg ik. (*Hilde op*) Ze komt ook altijd mijn haren doen. De beste coiffeuse doet het niet beter. Echt waar. Ja ... Wat zegt ge? ... Onze Johan? Die is zo zot als een schup. Hij staat met Immihan op en gaat er mee slapen.

Hilde Maar, maar!

Emma Watte? Och gij, zottin! Nee, Marja, het is niet tegen u. Hilde zit hier grimassen te trekken. Ge kent dat jong volk wel, hé. Het was natuurlijk bij manier van spreken. Ge verstaat me wel ... Ja, Marja, we staan gereed om naar u toe te komen. Leo heeft de auto al buitengereden. Ja ... we brengen de appels mee ... Goed, daar gaan we samen naartoe. Dat is gezelliger. Tot seffens, Marja! (*Hoorn neer. Johan holderdebolde de trap af.*) Hé, brandt het?

Johan Immi is er. Ze komt achterom.

Emma Ge zult ze nog dikwijls genoeg zien. Later zult ge niet meer zo rap zijn als ze binnenkomt. Vraag dat maar aan uwe pa.

Johan Stik.

Immi (*Op via keukendeur. Draagt twee pakjes*) Dag, allemaal.

Johan Schatje. (*Kust*)

Hilde Ahum, ahum.

Johan Mmm! (*steekt zijn tong uit naar Hilde*)

Immi (*lacht*) Hier, mevrouw, ik heb een cadeautje voor je meegebracht.

Emma Voor mij?

Leo (*Op via voordeur*) Ik heb de auto voorgereden en... O, dag, Immihan.

Immi Dag, meneer.

Emma Maar kind toch, wat is dit?

Immi Een stuk van het schaap, mevrouw. Zeventig dagen na het einde van de ramazan, vieren we het feest van Abraham. Dan slachten we een schaap. Dat verdelen we. Een gedeelte is voor de armen, een gedeelte voor de vrienden, een gedeelte houden we zelf. Jullie zijn vrienden...

Emma Wel, da's schoon van u. Waar of niet, Leo?

Leo Fijn, fijn. Echt waar. Verdomme, Immihan, da's een flink stuk, zeg. Wie zijn feest was het ook weer?

Immi Het feest van Abraham.

Leo Wel, zeg tegen Abraham dat hij bedankt is, hé.

Emma Zot! Ze bedoelt Abraham uit de bijbel. Daar hebben we toch ook over geleerd op